

ק"י מיוסה

ראיתי את השמיים פתוחים

החזון שראה יוחנן באי פטמוס

ראיתי את השמיים פתוחים

החזון שראה יוחנן באי פטמוס

ראיתי את השמיים פתוחים

החזון שראה יוחנן באי פטמוס

מספר: ק"י מיוסה

מאייר: ארי ואן דר ספק

When the Heavens Were Opened

The Revelation to John on Patmos

Rev. C.J. Meeuse

Original Dutch title: Toen de hemel opening (ISBN 978-94-91000-18-8)

© 2012 Ripe Publishing – Nieuwdorp & Nunspeet, The Netherlands

Translated and published with permission

מאנגלית : מרים גבעוני

© 2023. כל הזכויות למהדורה העברית שמורות להוצאת הגפן

office@ha-gefen.org.il

www.ha-gefen.org.il

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לכתב, לאחסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו או תמונות המופיעות בו בשום צורה או בשום אמצעי - אלקטרוני, אופטי או מכני, ללא אישור מראש ובכתב מהוצאת הגפן.

כל המובאות מהברית החדשה לקוחות מהתרגום החדש של הברית החדשה.
© כל הזכויות לתרגום החדש של הברית החדשה שמורות לחברה לכתבי הקודש בישראל.

נדפס בישראל

מסת"ב 5-26-7046-965-978 ISBN

במקום את כתבי הקודש אלא נוסף עליהם, כדי שילמדו להקשיב היטב כאשר קוראים להם את המקור. אני מתפלל שאלוהים, שאמר: "עליה לבניכם ספרו, ובניכם לבניהם, ובניהם לדור אחר" (יואל א 3), יברך את הספר הפשוט הזה ויגשים בימינו את המילים: "מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז" (תהילים ח 3; מתי כא 61).
ק"י מיוסה

ספר זה נכתב כחלק מסדרת סיפורים מכתבי הקודש. בכתובת הסיפורים האלה ניסיתי להעביר את המסר של הכתובים באופן המותאם לילדים ועם זאת דבק בתפיסה שרק כתבי הקודש הם דבר אלוהים. בהחלט אין לי שום כוונה להעניק לילדים ספר שיתפוס את מקומם של כתבי הקודש. להפך, אני תמיד מנסה להצביע עליהם. לכן אני ממליץ שהילדים לא יקראו את הסיפורים האלה

באי פטמוס

איש התהלך לו בדד על החוף הסלעי של פטמוס, אי יפה בים התיכון. האיש היה זקן, ושערו כבר היה אפור, אבל עדיין הייתה לו ראייה חדה וברורה. עיניו צפו אל מעבר לים, אל חוף היבשת. הוא התבונן בצער בהרים וחשב על האנשים שגרים שם, שאותם הכיר היטב. הוא רצה כל כך להיות איתם, אבל כבר לא היה יכול להגיע אליהם. הקיסר החזק דומיטיאנוס ציווה לעצור אותו, וחיילי הקיסר הובילו אותו באונייה והגלו אותו לאי הזה.

למה הקיסר הגלה את האיש? ולמה האיש רצה כל כך לראות את האנשים שגרים ביבשת? דומיטיאנוס עלה לכס השלטון ברומא והפך לקיסר. הוא היה אחיו של טיטוס, המצביא הרומי שכבש את ירושלים והחריב אותה. דומיטיאנוס היה קיסר אכזר. הוא ציווה להשליך לכלא אנשים נכבדים ברומא ולהגלות אותם למקומות מרוחקים. אסור היה להם לחזור אל מולדתם. הוא גם היה אויב המשיחיים.

גם הקיסר ששלט שלושים שנה לפניו רדף את המשיחיים והוציא אותם להורג. הקיסר הזה היה נירון. הוא ציווה לערוף את ראשו של שאול השליח ולצלו את כיפא.

דומיטיאנוס שנא משיחיים. הוא לא רצה שעבודת האלילים תיעלם אלא שתושבי הקיסרות ימשיכו לסגוד לאלילים רבים. לכן

הוא לא רצה שהאמונה של המשיחיים תתפשט או שאיש יזכיר את שם ישוע מנצרת. נתיניו גילו לו שעדיין יש איש שפעם נמנה עם תלמידיו של ישוע, יוחנן השליח. כל שאר התלמידים כבר מתו. קודם נהרג יעקב, אחיו של יוחנן. המלך אגריפס הוציא אותו להורג. יעקב, השליח האחר, נרגם באבנים. אנדרי, אחיו של כיפא, נצלב ביוון. פיליפוס נרגם באבנים. בר תלמי נהרג בהודו וגם תומא נהרג בארץ רחוקה. ראשו של מתי נערף מעליו באתיופיה. איננו יודעים בוודאות כיצד שאר השליחים הוצאו להורג, אבל ידוע לנו שיוחנן חי חיים ארוכים יותר מכולם. כאשר דומיטיאנוס עצר אותו והגלה אותו לאי הקטן והשומם פטמוס, הוא כבר היה בן יותר מתשעים שנה.

יוחנן התהלך בין הסלעים וירד אל החוף. אותו יום היה יום האדון, יום מנוחה. הוא חשב על הקהילה בעיר הגדולה אפסוס, שם תמיד לימד את דבר אלוהים ביום האדון.

מה קורה שם עכשיו? האם הם מתגעגעים אליו? האם הם מתפללים בעדו? בוודאי, אין ספק! אבל האם הם גם מקשיבים היטב למורים שמלמדים את דבר אלוהים? יוחנן ידע שלא כל אנשי הקהילה באפסוס אוהבים את אלוהים. פעם חיי הקהילה היו רוחניים יותר. השליח הזקן פנה לעבר הסלעים וטיפס מעט במעלה הגבעה. משם הוא היה יכול להשקיף למרחקים לעבר אפסוס שבחוף הנגדי.

מבטו נדד שמאלה והרחיק צפונה אל עיר החוף זמירנה. גם שם הייתה קהילה של מאמינים בישוע. היו להם קשיים. תושבים רבים בזמירנה שנאו את המשיחיים. האם גם שם יחלו רדיפות? האם גם שם יושלכו המאמינים לכלא ואולי אפילו יוגלו או יוצאו להורג?

מצפון לזמירנה שכנה העיר פרגמוס. יוחנן לא היה יכול לראות אותה ממקומו על הסלעים, אבל בעבר הוא לימד גם שם. הרחק מהחוף היו עוד קהילות משיחיות שהוא ביקר מפעם לפעם. לשם כך היה עליו לחצות את ההרים, שם היו תיאטירה, סרדיס, פילדלפיה ולאודיקאה. הן היו ערים יפות, וגם שם היו קהילות משיחיות שישבו בקרב עובדי האלילים. מה מצבן עכשיו כשהוא איננו יכול לבקר אותן עוד? אסור לו לעזוב את האי, הוא בגלות. יוחנן חושב על כך ונאנח אנחה עמוקה. האם הקיסר הרומי דומיטיאנוס חזק יותר מהאדון ישוע? האם השטן ינצח את מלך הקהילה, שעלה לשמיים? האם זה יכול להיות? יוחנן השליח הזקן נאנח בצער וירד חזרה אל עבר החוף. זהו יום האדון, והוא איננו יכול ללמד את דבר אלוהים. האם אלוהים שכח אותו?

התגלות מופלאה

דמעות מילאו את עיניו של יוחנן, השליח הזקן. המחשבות על שבע הקהילות עוררו בו ייאוש. כאן, באי המבודד פטמוס, נראה שאלוהים שכח

אותו. תפילה בקעה מליבו. הוא זעק לאלוהים, וישוע התגלה אליו. פתאום הוא שמע קול גדול, כמו קול שופר. הקול הזהד מעל הסלעים. הוא היה כה חזק, עד שיוחנן נעצר במקומו. הקול נשמע מאחוריו, אבל הוא לא היה קול שופר אלא קול הקורא לו בעוצמה רבה. הוא לא היה קולו של בן אנוש אלא קול אדונו, האדון ישוע, מדבר אליו מהשמיים. יוחנן עדיין לא ידע זאת. הקול חזר אליו מהאדמה, הלך והתקרב. יוחנן שמע מסר נפלא. אדונו קרא אליו: "אני האלף והתו, הראשון והאחרון".

ישוע כינה את עצמו בשמות חדשים ומלאי משמעות. הוא כינה את עצמו האלף והתו ואמר שהוא הראשית והוא התכלית. הוא רצה שיוחנן ידע שהוא מי שמתחיל את הפעולה הטובה והוא גם מי שמסיים אותה. הוא מקור הכול, והוא גם התכלית של הכול. זה נכון לגבי העולם כולו ולגבי כל דבר שנברא. זה נכון לגבי חייו של כל אדם, ומעבר לכך, זה נכון גם לגבי החיים הרוחניים, שכן ישוע משיב אליו את בני האדם ונותן להם לב חדש. יוחנן הבין את המשמעות של המסר הזה לגבי פעולת אלוהים בקהילות. הוא הבין שאלוהים ימשיך לדאוג לו וגם לשבע הקהילות. כאשר אלוהים קורא לאדם לשוב אליו, הוא דואג לו כל חייו, עד מותו. כך תמיד יהיה לו טוב.

האם אתם חושבים לפעמים על כך שאלוהים הוא ראשית הכול? האם אתם יודעים שבן אלוהים היה נוכח בבריאה? יום אחד הוא יבוא

פתאום יוחנן שמע קול גדול, כמו קול שופר.

לשפוט את העולם כולו. זה נכון לגבי כל מבוגר וכל ילד. אלוהים הוא שמעניק חיים לאדם ברחם אימו, ובסוף חיינו הוא ישפוט אותנו על המעשים שעשינו. אלוהים הוא גם ראשית החיים הרוחניים של ילדיו. כאשר הוא מעורר אותנו לחזור אליו בתשובה, הוא עושה זאת באמצעות קולו. הוא ימשיך בפעולתו עד שישלים אותה. הוא מביא את ילדיו לשמיים, למקום של כבוד נצחי. תמיד יהיה טוב לקהילת אלוהים. זה מה שיוחנן שמע, וגם אנחנו צריכים לדעת זאת.

אחר כך ציווה הקול הזה על יוחנן לכתוב את כל הדברים שהוא שומע ולשלוח אותם לשבע הקהילות באסיה הקטנה, האזור שבו שכנו הקהילות שיוחנן כבר לימד בהן ודאג להן. ישוע רצה להעביר להן מסר, והוא רצה שיוחנן יעביר את המסר הזה.

בשלב הזה יוחנן פנה לאחור. הוא שמע קול חזק מאוד, אבל הוא עוד לא ראה מי אומר את המילים האלה. כאשר הוא פנה לאחור, אלוהים גילה לו מהשמיים מי הוא ומה הוא עושה למען ילדיו עלי אדמות. יוחנן ראה שבע מנורות זהב יפהפיות. לכל מנורה היו שבעה קנים, ובכל קנה היה פתיל בוער בשמן. פעם הייתה מנורה כזאת בבית המקדש. היא דלקה תמיד, אות לכך שרוח הקודש תמיד מאירה לילדי אלוהים.

יוחנן ראה מישהו מתהלך בין המנורות. הוא נראה כמו אדונו, ישוע. יוחנן הוא תלמידו של ישוע. זה באמת היה ישוע, אבל הוא התגלה באור

שמימי כה זוהר, עד שיוחנן הרגיש פתאום שהוא מאוד חוטא וטמא. אדונו היה לבוש גלימה לבנה ארוכה, כמו כוהן. הוא חגר חגורת זהב, כמו מלך. שיער ראשו היה לבן כמו צמר, אות לחוכמה רבה, כמו חוכמה שמקבל נביא מאלוהים. ישוע רצה להראות שהוא הכוהן, המלך והנביא של ילדיו, וגם של יוחנן.

יוחנן ראה אותו מתהלך בין המנורות. המנורות ייצגו את הקהילות שבהן יוחנן פעל. עכשיו, כשהוא היה מגורש וגולה, הוא לא היה יכול לפעול בהן עוד, אבל הוא ראה את אדונו מתהלך בין המנורות. אדונו דאג לשמן במנורות, כלומר, הוא דאג לשבע הקהילות.

יוחנן הסתכל על ישוע אדונו וראה שהוא מתבונן בו. עיניו האירו כמו שלהבת אש. יוחנן הרגיש שישוע רואה ויודע הכול. יוחנן ראה גם את רגליו. הן נצצו כמו נחושת מבהיקה, אות לכך שאיש איננו יכול לעצור בעדו כשהוא בא לפעול את פעולתו. בידו הימנית הוא החזיק שבעה כוכבים, ומפיו יצאה חרב חדה, חרב פיפיות, כלומר, חרב שהלהב שלה מחודד משני צידיו. החרב מסמלת את דברו.

המראה בחזון היה עצום מדי, ויוחנן לא היה מסוגל לעמוד בו. הוא היה מפואר מאוד, קדוש מאוד, שמימי מאוד. יוחנן הרגיש כמו אדם המתבונן בשמש, דבר שאי אפשר לעשות. והקול החזק נשמע כמו מפל אדיר של מים גועשים. יוחנן נפל ארצה לרגלי אדונו כמו מת, ולא היה

האיגרת לקהילה באפסוס

בעיר הגדולה אפסוס התהלכו אנשים על חופו של הים הגדול וחלפו על פני מקדש. הם לא התבוננו במקדש, שהיה ההיכל של האלילה ארטמיס, אלא הביטו אל מעבר לים, אל אי קטן ומרוחק. זה היה פטמוס, האי שבו הוחזק יוחנן השליח. יוחנן כבר לא היה יכול ללמד בקהילתם.

השדרה התמלאה אנשים. כמעט כולם היו בדרכם למקדש של ארטמיס, אבל המשיחיים לא הלכו לשם אלא לקהילה. אחד הזקנים הפך לרועה הקהילה שלהם ולימד אותם. רועה הקהילה החדש לימד את הקהילה באפסוס בכל פעם שהקהילה נפגשה, כשם שרועה הקהילה מלמד בקהילה שלנו. עד אז יוחנן תמיד היה יכול לספר בדרשה שלו על חוויה כלשהי שחווי כאשר האדון ישוע חי עלי אדמות ויוחנן היה תלמידו. הרועה החדש לא היה יכול לעשות זאת, והאנשים תהו מה הם ישמעו.

רועה הקהילה פתח את האיגרת, ושקט נפל על הקהילה. האיגרת הגיעה מיוחנן השליח. הרועה עמד לקרוא אותה בקול לקהילה באפסוס. הקשיבו לדברים שקרא:

”את אלה הדברים אומר האוחז בימינו את שבעת הכוכבים, המתהלך בין שבע מנורות הזהב”. הנוכחים הרימו את מבטם בהפתעה. אלה לא

מסוגל לזוז עוד. אבל אדונו רכן מעליו, הניח עליו את יד ימינו ואמר: ”אל תירא. אני הראשון והאחרון והחי. הייתי מת והינה חי אני לעולמי עולמים, ולי מפתחות שאול ומוות”. רק אז יוחנן היה מסוגל לקום ולעמוד שוב. הכוח של אדונו עורר אותו. האדון ישוע קם מהמתים. זה מה שהוא אמר ליוחנן ולכן גם עבדו היה מסוגל לקום. קודם יוחנן הרגיש מאוד טמא וחוטא, כה חסר אונים ובלתי ראוי, עד שהוא נפל ארצה כמו מת. אבל האדון ישוע ניצח למענו את המוות, כיפר על חטאיו וטיהר אותו מטומאתו. אדונו הוא שר החיים, ויוחנן ידע שהוא ימשיך לדאוג לעבדו. הוא גם ימשיך לדאוג לפעולה שהוא פועל בקהילה. הוא חזק יותר מהשטן ומהמוות ולכן הוא אמר: ”לי מפתחות שאול ומוות”.

שוב ציווה האדון ישוע על יוחנן לכתוב את כל מה שהוא ראה וגם את כל מה שהאדון ישוע עמד להראות לו. הוא רצה להראות ליוחנן מה הוא יעשה עלי אדמות, מה הוא יעשה למען קהילתו וכיצד ידאג במיוחד לעבדיו ולקהילה. יוחנן ראה שבעה כוכבים ביד ימינו של אדונו, והאדון אמר: ”שבעת הכוכבים הם מלאכי שבע הקהילות”, כלומר, המשרתים שלהן. כשם שהאדון מחזיק בידו את הכוכבים, כך הוא גם יחזיק את עבדיו. כשם שהוא דואג למנורות, כך הוא ידאג לקהילותיו. הדברים האלה עודדו את יוחנן מאוד, והם עדיין מעודדים את עבדי אלוהים וילדיו.

הקול ציווה על יוחנן לכתוב את כל מה שהוא שומע.

דברי יוחנן אלא דברי אדונו, האדון ישוע המשיח! הם קיוו שרועה הקהילה יסביר למה הכוונה בשבעת הכוכבים ובשבע המנורות.

הרועה המשיך לקרוא את מה שהאדון ישוע, מלך הקהילה, כתב לקהילה באפסוס: "אני יודע את מעשיך ואת עמלך ואת סבלנותך ושאינך יכול לשאת אנשי רשע. בחנת את המכנים עצמם שליחים ואינם, ומצאת אותם כוזבים".

הנוכחים הבינו שישוע ידע הכול על הקהילה שלהם. הוא ידע שהיו אנשים בקהילה שהיו מוכנים להקריב רבות למענו ולעשות רבות למען הזולת. ישוע גם דיבר על סבלנות ואמר שהם סבלנים כשקורים דברים עצובים. הוא גם ידע שהם לא היו מסוגלים לסבול אנשים שעושים רע. והקשיבו! הוא גם ידע שהיו אנשים שבאו אל הקהילה ואמרו שישוע שלח אותם. הם כינו את עצמם "שליחים" אבל הקהילה הבינה שהם שקרנים ולא הקשיבה להם. הרועה המשיך: "יש לך סבלנות וסבלת בגלל שמי ולא עייפת". הדברים האלה נפלאים. שוב דיבר ישוע על סבלנות. נפלא שאנשים רבים בקהילה היו מוכנים להקריב דברים כה רבים למען האדון. הם פעלו למען כבודו ושמו של מלכם, ושום מעשה לא היה גדול מדי בעיניהם. הם לא התעייפו. חלק מהאנשים התמלאו גאווה כששמעו את הדברים האלה. אבל היה מוטב שיקשיבו להמשך. הרועה קרא: "אבל יש לי טענה נגדך, כי עזבת את אהבתך הראשונה". האדון ישוע הציג טענה נגד המאמינים

באפסוס. בעבר הקהילה הייתה מלאה אהבה, אהבה ממנו ואהבה אליו. היה יפה לראות איך בימים הראשונים של הקהילה, האהבה בליבם של המאמינים החדשים באה לידי ביטוי בכל מעשה שהם עשו. הם לא פעלו למען עצמם אלא למען ישוע, אבל המצב השתנה. למראית עין הם עדיין שירתו את אלוהים, אבל אנשים רבים בעצם פעלו למען עצמם. הם היו גאוותנים וחשבו שהם טובים יותר מאחרים. מי שחושב כך איננו יכול להיות קרוב לישוע.

הרועה המשיך לקרוא: "לכן זכור מנין נפלת וחזור בתשובה ועשה את מעשיך הראשונים. שאם לא כן, אבוא אליך ואסיר את מנורתך ממקומה, אם לא תחזור בתשובה". האדון ישוע רצה להראות לאנשים בקהילה איך הם התרחקו ממנו. הם היו צריכים להשתנות, כלומר, ללמוד איך למהר חזרה אליו. אם הם ישכחו אותו, את מלך הקהילה, הוא יעזוב וגם רוח הקודש תעזוב. הקהילה לא תהיה עוד מנורה דולקת, ובני אדם לא יוכלו להשתנות ולהאמין עוד.

בכל זאת, ישוע אמר עוד דבר אחד טוב על הקהילה כי היא עמדה איתן נגד אנשים שחטאו בכל מיני חטאים: "אך זאת לזכותך: אתה שונא את מעשי הניקולסים אשר גם אני שונא". ישוע שונא כל חטא. האם גם אנחנו שונאים כל חטא? טוב שהאנשים בקהילה באפסוס שנאו את החטאים של הניקולסים. הניקולסים לימדו שניאוף איננו חטא נורא ושמותר לאכול

האיגרת לקהילה בזמירנה

הנמל של העיר הגדולה זמירנה המה אוניות באות והולכות. הן הובילו צמר ושטיחי צמר יפים לארצות שונות. תושבים זרים ויהודים רבים התגוררו בעיר הזאת ועסקו במסחר. גם ילדי אלוהים התגוררו בה והיו חלק מקהילתו של ישוע בעיר. הם עברו תקופה קשה מאוד כי חלק מהתושבים היהודים הקשו עליהם מאוד. הם שנאו את המשיחיים והאשימו אותם בפני הרשויות בתקווה שהרשויות ירדפו ויהרגו אותם. האדון ישוע רואה מהשמיים את כל מה שקורה עלי אדמות. הוא דואג לילדיו, במיוחד כשהם נתונים בצרה. לכן הוא שלח איגרת לקהילה בזמירנה. יוחנן כתב את האיגרת הזאת באי פטמוס.

המשיחיים הגיעו לאספה בקהילה כדי לשמוע את הרועה מלמד על ישוע ועל פועלו. הם התאספו ביום הראשון בשבוע, היום שבו ישוע קם לתחייה, וחברי הקהילה התפללו שהם ימשיכו ליהנות מדאגתו של המושיע החי.

הרועה עמד להתחיל בדרשה ואמר שהגיעה איגרת מיוחנן השליח ובה מסר מישוע. הוא קרא אותה בקול: "את אלה הדברים אומר הראשון והאחרון אשר מת ויחי". שוב ישוע כינה את עצמו "הראשון והאחרון" כדי שגם חברי הקהילה בזמירנה ידעו שהוא דואג להם עד הסוף.

במקדשי אלילים. הם ניסו לגרום לחטא להיראות טוב, אבל אי אפשר לעשות זאת.

בסוף האיגרת אמר האדון ישוע עוד משהו מאוד יפה: "מי שאוֹזן לו, ישמע נא מה שהרוח אומרת לקהילות: המנצח, אני אתן לו לאכול מעץ החיים אשר בגן אלוהים". כלומר, רק האנשים שנושעו מקשיבים היטב לדבר אלוהים. יום אחד הם ינצחו ויבואו לשמיים, אל תפארת אלוהים. ישוע נקרא בשמיים "עץ החיים", וילדי אלוהים יקבלו את הכול ממנו.

הרועה סיים לקרוא את האיגרת ושוחח עליה עם הקהילה. הוא הסביר את הכול כדי שהקהל יבין אותה. ישוע הזהיר באיגרת שאם חברי הקהילה לא יחזרו בתשובה, הוא יסיר את מנורתם ממקומה, כלומר, את הקהילה. האם הוא הסיר את המנורה של אפסוס ממקומה? האם חברי הקהילה באפסוס הקשיבו לאזהרה של ישוע? אם תחפשו היום את העיר אפסוס, לא תמצאו אותה עוד. פעם היא הייתה עיר גדולה, אבל היום נותרו ממנה עיי חורבות. המקדש הגדול של ארטמיס קבור כולו בחול. לאחרונה חשפו הארכיאולוגים כמה ממצאים. מכאן אפשר ללמוד שאפילו הדברים היפים ביותר בעולם הזה יאבדו. לא הרחק משם עדיין שוכן הכפר הקטן סלג'וק, ששמו היווני מתייחס ליוחנן, אבל מהקהילה הגדולה לא נותר זכר. זוהי אזהרה. ישוע עדיין מסיר את מנורתם של אנשים שאינם נענים לקריאה לחזור בתשובה. כלומר, הקהילה שלהם מפסיקה להתקיים.